

Arrest

nr. 53 351 van 17 december 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 24 september 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. MOLLS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Rom afkomstig uit Belgrado, Servië. U bezit de Servische nationaliteit. U werd op 28 mei 2010 opgeroepen voor een gehoor op het Commissariaat-generaal. U bood zich die dag evenwel niet aan voor gehoor wegens ziekte (complicaties nav een zwangerschap). Op 21 juni 2010 maakte u een schriftelijke verklaring over aan het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat u zich aansluit bij de verklaringen die uw echtgenoot, R.(...) B.(...) (O.V. X), aflegde in het kader van zijn asielaanvraag. U bent in het bezit van een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die aangehaald werden door uw echtgenoot, R.(...) B.(...). In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde kopie van uw geboorteakte kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Deze bevestigt enkel uw identiteitsgegevens, welke niet door mij betwist worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u zwanger Bent. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. *Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot, R. B.. Zij roept geen eigen motieven in.*

2.2. *De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 53 350 van 17 december 2010 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van R. B. verworpen.*

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2.2. De inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker valt uiteen in twee delen. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan.

Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de Commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 28 mei 2010 de kans kreeg om zijn asielmotieven uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Romani taal machtig is, in bijzijn van zijn advocaat. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden

De Raad wijst er op dat artikel 1, A van de Conventie van Genève geen rechtstreekse werking heeft in de Belgische rechtsorde; de schending van dit artikel kan derhalve niet dienstig worden aangevoerd.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemmen de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, a. en b. van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan niet dienstig worden ingeroepen daar de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker onderstaande motivering van de bestreden beslissing niet ernstig betwist:

“Vooreerst dient gewezen te worden op enkele elementen, waaronder tegenstrijdigheden en tekortkomingen in uw verklaringen, die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van de door u geschetste problemen met Serviërs omwille van uw etnische origine ernstig op de helling zetten.

Zo vooreerst strookten uw opeenvolgende verklaringen niet aangaande het lot van uw twee kinderen Djafer en Idriz die kort na hun geboorte overleden zouden zijn ten gevolge van het feit dat uw echtgenote aangevallen en bijna verkracht werd toen ze vijf maanden zwanger was van de eerstgeborene van de twee (CGVS, p. 9 en 10).

Aanvankelijk stelde u dat deze twee kinderen stierven in 1993 en 1994. De oudste zou geboren zijn in september 1993 (CGVS, p. 3 en 4). Vervolgens stelde u dat Djafer de oudste van de twee was en maar drie dagen geleefd heeft. Gevraagd naar zijn exacte geboortedatum en het geboortjaar bleef u hierna evenwel elk antwoord schuldig (CGVS, p. 9). Uw echtgenote zou wel vijf maanden zwanger zijn geweest van Djafer toen ze werd aangevallen (CGVS, p. 9). In welk jaar en welke maand die aanval plaatsvond, kon u evenmin aangeven (CGVS, p. 10). Vervolgens verklaarde u dat Idriz een jaar na Djafer geboren werd (CGVS, p. 11). Hierna wijzigde u plots voorgaande verklaringen en stelde u dat Idriz de eerstgeborene was. Hij zou in 1993 geboren zijn en Djafer in 1994. Uw echtgenote zou aangevallen zijn toen ze zwanger was van Idriz en niet van Djafer (CGVS, p. 11). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken beweerde u dan weer dat beide kinderen 8 jaar geleden - wat overeenkomt met 2002 - overleden zijn (verklaring DVZ, vraag 16).

Ook over hun doodsoorzaak legde u weinig overtuigende verklaringen af. Zo liet u verstaan dat bij beide kinderen ook longproblemen aan de oorzaak lag van hun overlijden. Dit zou ook gediagnoseerd zijn na hun overlijden. Bij Djafer zou er sprake zijn geweest van een bronchitis (CGVS, p. 9 en 11). Doordat u ongeschoold bent, zou u verder niet op de hoogte zijn van de doodsoorzaak (CGVS, p. 11). Deze uitspraken doen vermoeden dat louter medische problemen aan de oorzaak lag van hun overlijden.

U slaagde er evenmin in een overlijdensakte of enig ander document neer te leggen ter staving van het overlijden van uw beide kinderen en van uw bewering dat stress als gevolg van een poging tot verkrachting bij de moeder aan de oorzaak lag van hun overlijden. U zou, luidens uw verklaringen, in Servië beschikt hebben over de overlijdensaktes en documenten van het ziekenhuis met betrekking tot hun overlijden, maar u legde deze niet neer. U zou ze in Servië hebben achtergelaten omdat u 's nachts om één uur vertrok en dit stresserend was (CGVS, p. 9, 10 en 12). U slaagde er echter wel in identiteitsdocumenten van u en uw familieleden neer te leggen.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde poging tot verkrachting van uw vrouw en de brandstichting aan uw woning dateren van 1993 en 1996 of respectievelijk zeventien en veertien jaar geleden. In het licht van deze vaststelling kan bezwaarlijk worden aangenomen dat deze feiten de aanleiding zouden hebben gevormd voor uw vertrek uit Servië in april 2010. Gevraagd naar uw directe vluchtaanleiding antwoordde u bovendien dat u besliste te vertrekken uit Servië nadat een man genaamd Siljo, die u ontmoette terwijl u ijzer en koper aan het zoeken was, u had aangeboden om u en uw gezin tegen betaling van 1.500 euro naar een veilige plaats te brengen (CGVS, p. 12)."

Deze motivering blijft dan ook gelden.

De opmerking van verzoeker dienaangaande dat "hem niet ten laste kan worden gelegd dat hij enkele data niet correct heeft kunnen weergeven en dat dit bovendien geen grond is waarop een aanvraag kan worden geweigerd" betrekking zou hebben op voorgaande vaststellingen, wordt door de Raad niet aanvaard. De chronologie van de voorgehouden feiten is inderdaad niet terug te voeren op "enkele incorrecte data", maar betreft wezenlijke elementen en tast derhalve de geloofwaardigheid van het asielrelaas aan.

Waar verzoeker stelt dat verweerder nalaat te verduidelijken waaruit "de informatie" bestaat waarover hij beschikt en op die manier tracht op een algemene wijze, zonder enige staving aan de hand van concrete, informatie, zijn beweringen af te doen als onvoldoende, wijst verweerder er terecht op dat deze informatie gevoegd werd bij het administratief dossier en dat verzoeker op basis van zijn inzage recht, er bijgevolg kennis kon van nemen.

De Raad stelt ook vast dat de door verzoeker aangevoerde "ernstige tegenstrijdigheden" in de bestreden beslissing geen steun vinden in het administratief dossier.

*In strijd met wat in het verzoekschrift -verkeerdelijk- gesteld wordt (zie p. 4) "dat uit de informatie blijkt dat de regering een actief repressiebeleid volgt...", wordt in de bestreden beslissing immers gesteld dat de Servische overheid zich **niet** inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging.*

Gezien uitgegaan wordt van een verkeerde lezing door verzoeker van dit gedeelte van de bestreden beslissing, gaat de Raad op deze polemiek in het verzoekschrift niet verder in.

Dat Roma inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en tewerkstelling, staat los van de vaststelling van het huidig gevoerde beleid van de Servische overheid en is onvoldoende zwaarwichtig om gelijkgesteld te worden met een daadwerkelijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker zijn niet in staat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, te ontkrachten.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingdefinitie als voorzien in artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980, wordt niet toegekend.

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4, §2 a. en b. van voormelde wet.

Verzoeker brengt geen andere aanwijzingen bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van voormelde wet wordt niet toegekend."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE